

„אם נמשיך להחזיק בשטחים הכבושים, תהיה ישראל שילוב של לבנון וירדן!״
הזהיר פעמים רבות הפרופסור ישעיהו ליבוביץ.

הוגה הדעות הדתי, המחונן בכישורן נדיר להגדרות נוקבות ומדהימות, פירט בנואה זו: „עם ישראל יהיה עם של מנהלי-עבודה ושוטרי-חרש... הערבים יעבדו, ואנחנו נשמור עליהם... הסיסמה תהיה: הטובים לשי"ר בי"ת!״

זוועה חיה, השבוע ראו המוני ישראליים בטקלינגיהם, על מסכי הסלולר, מתזה שנראה כנסיון להמחיש את הגשמתה של נבואת-הזעם הזאת. אולם איש לא ביים את הדברים: הקטע היה דיווח על המציאות של תל-אביב, 1979.

בזה אחר זה נראו על המסך:

● פועלים ערביים מן השטחים המוחזקים סגורים בלילה בצריף, כשהדלת נעולה מבחוץ.

● מקומות-מגורים שונים של פועלים אלה, כשהם ישנים דרוסים כמו בבית סוהר, מיטה ליד מיטה, בתנאים בלתי-אנושיים.

● בעל-מסעדה יהודי מצפון תל-אביב המדבר על פועליו הערביים כעל חבורה של מפגרים, נוכלים ושקורים, לשם הצדקת התנאים הבלתי-אנושיים שבהם הם מחוברים.

● קבוצות של אנשי המישמר-האזרחי, רובם נערים תלמידי-גמנסיה, המתנפלים בלילה על מגורי הפועלים הערביים, מעירים אותם בגסות משנתם ותובעים מהם להזדהות, כל זה בנוסף המזכיר סרטי-הוליווד של מישטרי-כיבוש. קל לשער מהי התנהגותם של נערים אלה כאשר אין מצלמת-הטלוויזיה מתלווה עליהם.

● איש המישמר-האזרחי המגנה התנהגות זו בשפה רפה, אך שפניו מעידות עליו שהוא מצדיק אותה לחלוטין.

● קבוצה של נוער-הזב תל-אביב, מבני שיכבת-העילית החברתית של צפון העיר, תלמידי הגימנסיה הרצליה, המברי עים דיעה על מיקרי ההתעללות בפועלים ערביים שבוצעו על-ידי תלמידים, חברי המישמר-האזרחי, המתונים הצדיקו רק בעיטות ומכות, ואילו האחרים רמזו שאין רע גם בהתעללות חמורה יותר.

● מנהל הגימנסיה, שהתחבא מאחורי מסך של מלל נבוב, תחת להתייצב במלוא שיעור-קומתו נגד הזוועה שנתגלתה. „לא ידענו!״, החברה, אשר בנואותה השתקפה מתוך הראי הטלוויזיוני, היתה מבהילה, שום מראה מן החיים ברדיוה או בדרום-אפריקה לא יכול היה להיות מבעית יותר.

בתל-אביב של 1979 עובדים רבבות של פועלים בתנאים של עבדות בלתי-אנושית, כשהם מופקרים חסרי-אונים לידי מעבידי-העלצנים מן הסוג השפל ביותר, לידי אנשי-„חוק״ הכוללים סאדיסטים ונערים שלא-התבגרו, ולידי שילטונות המטשטשים מעשי-זוועה כדי למנוע שעוררייה. את יחס החברה מייצג, כנראה, המחנך העוצם את עיניו, מפני שקל לו יותר שלא לדעת את האמת מאשר להתמודד עימה.

יחסים מרחביים

סטירה-לחי מצלצלת

„קמפדייוויד 2״

הוא תרגיל ריק —

כי בדרך עומד

מחסום שאין לסקן

סוף-סוף זה קרה. ממשלת סעודיה הניחיתה על לחיה של ארצות-הברית סטירה-לחי מצלצלת, לעיני כל.

האיש החוק במדינת-הנפט, הנסיך פאהד, שהוא יורש-העצר והשליט האמיתי, הודיע שהוא דוחה את ביקורו בארצות-הברית. (המשך בעמוד 35)

מסר הודאה

מרעשה - וקעבור

שנה היא

התכוצצה כמו

בלון נפוח

שלושה חודשים ישב השד בתוך הבקבוק. האיש שהחזיק בבקבוק איים כי ברגע בו ייצא השד מתוך הבקבוק הוא ירעיש את הארץ ויזעזע את אמות הסיפים שלה. „זאת תהיה פצצה שלא היתה עוד כמוה״, התפאר צייד-המכשפות, ח"כ אהוד אולמרט, ששמר את השד בבקבוק. בשבוע שעבר נשלח סוף-סוף השד מתוך הבקבוק מעל במת הכנסת. לרגע הוא נראה מדהים ומבהיל. אולם מיד הסתבר כי השד הנורא אינו אלא בועת עשן שהתנדפה עם הרוח, מיפלצת של אחיות-עיניים, כחש ותרמית.

השד אמור היה להיות מיסמך של ה-9.9.77, משרד החקירות הפדראלי של ממשלת ארצות-הברית, המספק הוכחות בדבר מעורבותם של ארבעה אזרחים ישראליים, ששמותיהם אינם יורדים מכתורות העיתונים, בהברחות סמים בינלאומיות. המיסמך צריך להוכיח, כך נטען, שה-9.9.77, סיפק למישטרת ישראל מידע הקובע כי רחמים אהרונז, טוביה אושרי, בצלאל מורחי בשיתוף עם אלוף (מיל.) רחבעם „גאנדי״ זאבי, עסקו בהברחות סמים כמעט על פני כל כדור הארץ. כאשר הוסר הלוט מעל המיסמך החסוי,

החקירה, שנערך ב-5 בדצמבר 1977, משתרע על פני שמונה עמודים וכולל רישום של דברים שאמר מקור ששמו אינו מצויין בדו"ח, שמיספר הצופן שלו הוא S.C.B./77/0004, לאחד מאנשי כוח-המשימה.

נושא החקירה לא היה אף אחד מארבעת השמות שנקב אולמרט מעל במת הכנסת. הוא נוגע לאזרח אמריקאי, כנראה ישראלי לשעבר, המוזכר בחקירה כנגיר סמפסון (כנראה שמשון נגיר), החשוד בעיני האמריקאים כסוחר-סמים. בחקירה מספר המי-קור האנונימי כי בעת שהיה עצור בשנת 1970 בישראל הוא התוודע לאזרח אמרי-

קאי, שהיה עצור אף הוא, ושמע מפיו פרטים הנוגעים לאותו נגיר. אלא שבנוסף למידע על נגיר הוזכר המקור בחקירה כעשרים שמות נוספים, רובם ישראלים, להם ייחס פעולות של הברחת סמים בישראלי, באירופה, במדינות דרום-אמריקה ובארצות-הברית.

בדף מספר 3 של החקירה סיפר אותו מקור, המצהיר שהוא היה מעורב בעצמו בפעילות זו של הברחת סמים, כי הקבוצה שעמה היה קשור הבריחה הירואין בדואר הדיפלומטי משגרירות ארצות-הברית בגריניו לשגרירות ארצות-הברית בישראל. בהקשר זה הוא מזכיר את שמותיהם של ארבעת הישראלים ומייחס להם הברחות סמים אחרות.

„המידע״ שהיה כלול בחקירה נבדק, הן על ידי כוח-המשימה האמריקאי והן על ידי מישטרת-ישראל. הוא התגלה מיד ברובו כחסר-ערך ומופרך מעיקרו. בכל מה שנוגע לארבעה שבשמותיהם נקב אולמרט, שגרירות ארצות-הברית בגריניו ובישראל בדקו ומצאו כי מעולם לא הוברח הירואין בדואר הדיפלומטי שי-הוחלף ביניהן. לא היו כל אחיות או סיוע לסופורים האחרים שמסר המקור. כמה מה שמות שנקב המקור בחקירה ביקרו מאז בארצות-הברית. איש מהם לא נעצר שם

לחקירה ואפילו לא נערך חיפוש בחפציו, כנהוג כלפי מי שחשוד בהברחת סמים. העתק התזכיר תויק ונגנו במישטרת-ישראל, אבל מיהו מצא דרך להעביר צילום של אחד מדפיו לח"כ אולמרט. אולמרט קפץ על המציאה כמוצא שלל רב. מזה שלושה חודשים, מאז הגיע העתק דף החקירה לידיו, הוא מבקש לפרסמו בפומבי.

היה לאולמרט אינטרס אישי לכך. בבית-המישפט תלויה ועומדת נגדו תביעה לפי חוק-לשון-הרע לתשלום פיצויים בסך שני מיליון ל"י, שהגיש נגדו האלוף זאבי. למרות שאין לו שום כוונה להסיר את

חסינותו ולעמוד למישפט, ביקש אולמרט לנצל את הדף המצולם שהגיע לידיו, כדי לגרום למאשימו נזק בלתי ניתן לתיקון.

ישש פעמים ניסה אולמרט לפרסם את תוכן מה שכונה בפיו „המידע של ה-9.9.77״ ברבים. מאחר שכל מי שהיה מפרסם את תוכן המיסמך היה מסתכן בתביעת דיבה, ביקש אולמרט להפיצו ב-תחבולות של חסינות מישפטית או פרל-מנטרית.

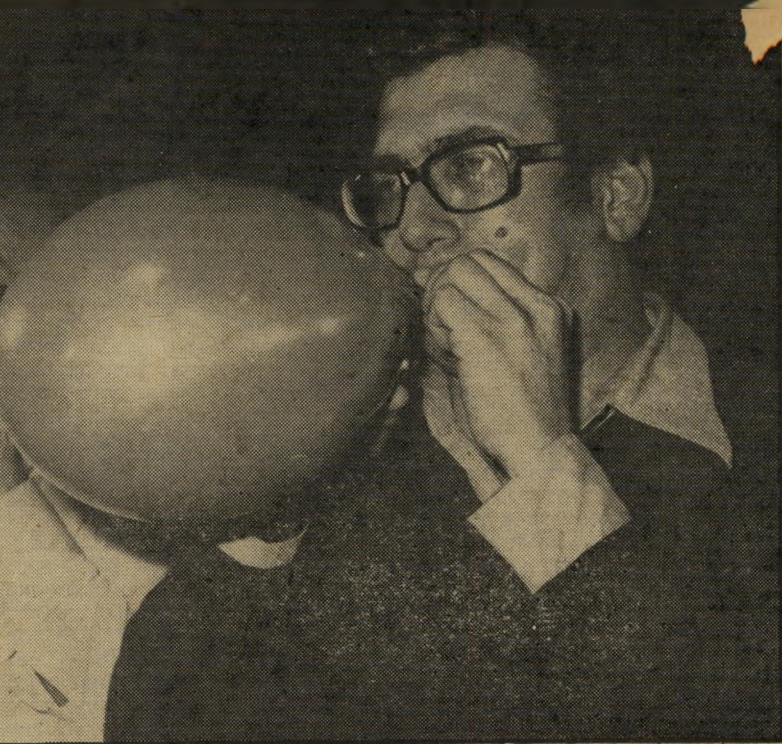
תחילה מסר את „מיסמך שפירא״ לפרק-ליטי היומון הארץ. אלה ניסו להגישו ל-בית-המשפט, בו מתנהל מישפט הדיבה שהגיש הקבלן בצלאל מורחי נגד הארץ. אולם השופט, שולמית ולנשטיין, סירבה לקבל את המיסמך או לעיין בו. מאחר שהתאריך של המיסמך הוא מאוחר יותר ממועד פירסום הדברים שבגינם נתבע הארץ לדין, לא הסכימה השופטת להתייחס כלל למיסמך או לערכו.

טכסים של

הערמה

כשלא הצליח להעניק למיסמך חיסיון מישפטי, ביקש אולמרט להאציל עליו חסינות פרלמנטרית. הוא הגיש שאילתה

לככל בליון יעש סודי

ח"כ אולמרט

חיפצת של כחש ותרמית